

mind," ööles Mart nõnda, et mets, mis tee ääres oli, waasta töös. "Aga nüüd wöin fa sinu läest muu saada, ees ole tõdi?"

"Ja muidugi," vastas Ann natuse hääbededes, "mina olen ju nüüd Jumala ees sinu pühut."

Suure palavusega wöötis nüüd Mart Ann laenlaesse ja andis talle südamest suud. Metsa puud ja Jumala film olid selle lühise tunnismehed.

Mõlemad olid mahaajal juba sedu ligi jõudnud, mis metsa halga sees seisib, kust see mets, kus sees Mart oma armastust Annale avaldas, oli Ann isa lohe järele. Mardi wanemate sauna ursik seisib selle tee ääres, kust Ann pidi mõõda minema. Kui mõlemad olid sauna üue rõätava alla jõudnud, lablusirad nad sõäl suundmisega teine teistest õra, mõlemate südamed täis röömi, et ei jõua räälidagi.

Kui Mart tappa astus, mis ebf füll waewaline ja waene aga siisgi pubas ja loriatud oli, tulj tollse esite ema ulse pääsi waetu ja siis lohe, kui ta Mardi otsa oli waadanud: "Kunle, Mart, mis sulle täna kiriku teel on juhtunud, et ja nii nagu ümber mundetud oled?"

"Mis mulle siis peab juhtunud olema, ema?" ütles Mart esite salates.

"Ega mina ei tea," vastas ema, "aga seda ma näen su näost, et sulle midagi on juhtunud. Sa ei ole mitte nõnda, nagu fa iga pääew oled, wöid hoopis röövisam, tabutum ja punaseim, ja su nagu on nagu õra seletatud: ütle, Mart, mis õnnega oled ja sellu juhtunud, kust näha on, et see kuru ast mitte ei wöi olla."

"Mis teil siin on?" siis nüüd isa, kes fa lõmbrikese tappa astus ja ema viimased sõnad oli kuulnud.

"Ei midagi, ma tahsin üksnes suuida saada, mis Mardile on teel jündinud," ütles ema, temal oli tappa astudes imelik nagu, nagu ma seda tal eitne ei olnud näinud. Kunle, Mart, las üksipäini lodu tulid kirilust, wöi oli sul seltsi ka?"

"Üksipäini ei tulnud ma mitte," vastas maitse häälega Mart.

"Kes siis sinuga übes tulit?" väris ema teraval meelegel edasi. "Pere Ann oli ta lirilus läinud, ja mina sain temaga

teel loefu ja tuljin übes temaga luni lodu," vastas Mart natuse punases saades.

"Kas teisi inimesi sugugi übes ei tulnud?" siis ema veel.

"Ei tulnud, meie olime labelej," vastas jälle Mart.

"Mis abja wöis sul ometi pere Annaga jündida?" uutis ema illa teravamalt järele ja waatas silmitsedes poja otsa.

"Noh, kui te just seda teada tahate," wöötis poeg sõna, "siis wöin ju teile ütelda, et midagi on juhtunud, aga see ei olnud mitte paba ast, ja pean ta esites veel oma saladusels pidama."

"Poeg, sul ei pea midagi salaaaja oma wanemate ees olema," ütles nüüd isa. "Kui see päälegi paba ast ei ole; siis wöid ju meile seda lohe ütelda. Tead ju siis, et meie üks siin laju nõuame."

"Noh, üts ta sõis," ütles Mart viimaisi viimitades, "siis taban teile seda ütelda: Ma olen täna pere Annale oma armastust avaldanud, ja tema on seda waasta wöinud. Ta lubab, nii pea kui mul mähe wöimalil on pulme teba, minu naesels saada. Mis teie seeks abjast arvate?"

"Uliäh, heldekene," lisjatas ema täis imelöpanemist, "mis seeks abjast peab arwama! Kes sinule waeselle saualiste lapsele peretütarl annab! Kus ja selle otsga lähed, Mart! Jäta see lootus tühja! Ei seeks tule midagi välja."

"Oota, ema, lai' ma lönelen fa," wöötis isa wagusalt sõna. "Armas poeg, ma pean sulle tunnistama, et sa ühe rõga hää ja tubli naesterahma omale oled malitsenud; paremat ei ole siin ümber faudu suugil leida, ja meie poolt ei saa sulle midagi seelusti ette pandud, kui ja seda armast neiud omale tabad saada. Aga lõige suurem tasletus tuleb sulle wist peremehe poolest, kust ma ei arwa mitte, et tema nii hää meelega oma tütre waese laulin pojale annab, kui ja ta natuse loolitatud oled. Toona, kui temaga loos olin, siis ta siis loguni pool vilgates sinu järele: "Noh, mis siis sinu loolitatud poeg leeb?" Kas ta issa veel sinu juures on? Kas ta veel issa unsi, ilmalilla ja jumalalactmata raamatuid ja zeitunguid loeb?" Waat', nii siis ta. Sa näid tai nagu esas silmas olevat, nüü mind, ebf sa füll midagi temale ei ole paha teinud."